

Provocatie

Niets schokt mij meer. Ik ben aan alles gewend geraakt: geweld, seks, vernedering noem maar op. Dankzij foto's, reclame, televisie kan ik alles verdragen.

Normaal altijd druk, gebruik ik de televisie om in een geestelijk niemandsland te verblijven. Een door mij gecontroleerd niemandsland, waar ik heer en meester ben. Als het ook maar even verveelt (en dat is best snel) switch ik direct over naar een ander programma. Voor ik het weet heb ik een uur lang 8 verschillende dingen gezien (8 Nederlandse zenders, naar tv Gelderland kijk ik niet, dat is teveel niks). Ik kan ook iets doen tijdens het kijken (hoewel mijn vrouw daar niet van houdt). Ik kan uitstekend praten over niets, eten zonder te proeven, of de krantenkoppen snellen. Ik houd van mijn televisie, we zijn nooit boos op elkaar en hebben nauwelijks verwachtingen ten opzichte van elkaar. Misschien is er een lichte teleurstelling in onze relatie: de vage gedachte dat het leven mooier kan zijn.

Nee, dan de schouwburg, dat fantoom uit een grijs verleden, toen de mens nog alle tijd van de wereld had om na te denken en ergens iets van te vinden. Tegenwoordig is een avondje naar de schouwburg een organisatorisch project met een onzeker resultaat. Voor een toneelavond organiseer ik heel wat af: een vrije avond, op tijd thuis zijn, op tijd eten, schone kleren en een oppas voor de kinderen.

Dat moet heel wat zijn. Ik wil geen 'waar voor mijn geld', ik wil 'waar voor mijn tijd'!

Laatst bezocht ik een voorstelling die spotte met mijn tijd. Dat is het ergste dat me kan gebeuren.

Bij de koop van het kaartje moest ik kiezen: een 'adventure-seat' of gewoon in de zaal. Gelukkig koos ik voor een gewoon zaalkaartje. Het heftige drama (liters verf en bloed vlogen in het rond) in het eerste deel werd gevolgd door een rechtszaak daarna. De kopers van een adventure-seat kaartje (had ik even goed gekozen met mijn zaalkaartje) werden uitgenodigd om de jury van een rechtbank te vormen en het oordeel uit te spreken over de gebeurtenissen.

Spelers en publiek wachtten af. Wachten: 5 minuten, 15 minuten.

Er was geen toneel meer, spelers liepen een beetje rond en gingen zich te buiten aan joligheid. We zongen gezamenlijk het potje met vet, er werden flauwe moppen verteld en er ontspoon zich een discussie over het artistieke gehalte van de voorstelling (terecht, want laten we eerlijk zijn, dat potje met vet durf ik niet eens met mijn kinderen te zingen). En wij in de zaal (was dit kaartje echt wel de goede keus?) maar wachten, al meer dan een half uur.

Een zaal met zeker vierhonderd altijd haastige mensen (hoe vaak je in zo'n foyer wel niet druk, druk, druk hoort!) wachtten op een 'flauwekul' uitslag van een 'flauwekul' jury. THIS IS NOT THE REAL LIFE, dacht ik, dit is niet spannend, of toch? Ik bleef zitten. Iedereen bleef zitten.

Afwisselend was ik boos, geschokt, genoot en zelfs wat ontroerd. Geconfronteerd met mijn eigen druk-druk prietpraat kreeg ik tijd om na te denken over een opgeworpen vraagstuk. Geen impliciete vragen die ik makkelijk naast me neer kan leggen voor de televisie, geen nadrukkelijke moraal die ik verwerp.

Na al die jaren eindelijk weer eens geraakt in die theaterzaal. En uiteindelijk gaf zelfs de juryuitspraak een meerwaarde. Ik denk er nog over na.